

CILLA IR ROLF
BÖRJLIND

JUODOJI AUŠRA

„Kol kas geriausias
Börjlindų detektyvas.“

- Stavanger Aftenblad

OBULYS

CILLA IR ROLF
BÖRJLIND
JUODOJI AUŠRA

Romanas

Vertė
SIGITA ANDRIUKEVIČIŪTĖ

OBUOLYS

Knyga

Skonės miškuose pietų Švedijoje maža mergaitė tapo žvėriško nusikaltimo auka. Po dviejų dienų įvyko dar vieno vaiko žmogžudystė, šį kartą netoli Stokholmo. Įtarimas greitai krenta ant rasistinės grupės, kuri anksčiau atvirai grasino tėvams. Tačiau ar tai tikrai taip paprasta? Ir kodėl tik dabar į paviršių iškyla užuominos, susijusios su „užšaldyta“ byla – nėsčios aukštos klasės prostitutės žmogžudyste, kuri taip ir nebuvo išaiškinta? Olivija Rioning ir Tomas Stiltonas atlieka tyrimą.

Cilla ir Rolfas Börjlindai laikomi svarbiausiais ir žinomiausiais Švedijos kino ir televizijos scenaristais. Jie, be kita ko, yra atsakingi už daugybę Martino Beko epizodų, taip pat už puikiai įvertintą Arne Dahl serialą. Jų skiriamieji bruožai – stiprūs veikėjai ir įtemptas siužetas. „Juodoji aušra“ – tai trečioji serijos dalis apie jauną policininkę Oliviją Rioning ir buvusį detektyvą Tomą Stiltoną.

*paslėptas
minioje
šis blogis iki kaklo*

Bruno K. Oijer
iš Juodas kaip sidabras

„Sheraton“ viešbutis, Stokholmas, 2005

Barmenas iš karto nužvelgė ir įvertino į barą įėjusius keturis vyrus taip, kaip kiekvienas patyręs barmenas vertina savo klientus. Ypač tada, kai jie išsiskiria iš įprasto baro lankytojų kontingento.

Ir šie vyrai tikrai išsiskyrė.

Ne dėl aprangos. Ji iš esmės buvo tinkama: tamsūs kostiumai, balti marškiniai ir kaklaraiščiai. Tai buvo kažkas kita, ką barmenas instinktyviai pajuto. Galbūt homogeniškumas. Vyrai įėjo beveik vienodu žingsniu, šalia vienas kito, visi atrodė labai susikaustę, kontroliavo kiekvieną savo judesį. Gal apsaugininkai, paklausė barmenas savęs. Gali būti. Visų keturių plaukai itin trumpai kirpti. Ir visi keturi atrodė itin švediškai.

Vyrai dingo baro kampe esančioje nišoje.

Buvo šiek tiek po devintos, o prie baro sėdėjo tik keletas lankytojų. Lengvai čiurlenančios pianino melodijos garsai lyg slopinantis šydas gaubė tylūs pokalbiai. Jokių trankių balsų. Nauji užsakymai padavėjui pateikiami tiesiog iškeltu į viršų pirštu. Atmosfera tokia, kokia dažniausiai ir būna viešbučio baruose, – anonimiška.

Lauke dulkė lietus.

Barmenas pagavo išsekusio padavėjo žvilgsnį ir mostelėjo galva link nišos. Padavėjas vos pastebimai linktelėjo. Barmeno vadovavimas jam labai nepatiko. Stalai buvo jo teritorija. Jei atvykdavo naujų svečių, pats nusprendavo, kada prie jų prieiti. Jis kiek pasukiojo mažą auksinį žiedą ausyje, o tada nužingsniavo link nišos, tarsi pats taip ir planavo

padaryti. Eidamas dar išsitraukė nedidelį žiebtuvėlį ir uždegė ant stalo esančią žvakę.

– Kuo galėčiau jums pasitarnauti? – paklausė jis.

Jo balso tonas neskambėjo itin paslaugiai. Vyrai nekreipė dėmesio ir toliau tęsė pokalbį. Atrodė, kad padavėjas nė kiek nerūpi.

Bet visai ignoruoti žmogaus, kuris tiekia jiems alkoholį, negalėjo.

– Keturis stiklus „Glenfiddich“ viskio be ledo.

Užsakymą pateikė pačiame gale sėdintis vyras. Padavėjas kiek pasvarstė, ar pasitikslinti, kiek gramų viskio įpilti, ar tiesiog atnešti keturias standartines taures.

– Gal žemės riešutų? – vietoj to paklausė jis.

– Ne.

Jis šiek tiek nusilenkė, nususuko nuo stalo ir nuėjo prie baro. Nišoje sėdintys vyrai jį nužvelgė.

– Pederastas, – pasakė vienas iš jų.

Kiti nekomentavo. Užsakymą pateikęs vyras išsitraukė keturis baltus popieriaus lapus ir išskleidė juos ant stalo. Viena ranka jis stumdė popieriaus lapus pirmyn ir atgal, tarsi norėdamas juos išmaišyti.

– Po vardą kiekvienam?

– Taip.

Kiekvienas iš vyrų ištraukė po vieną lapą, apvertė jį ir perskaitė užrašytą vardą. Tada jie vieną po kito uždegė lapus žvake ir sudegino. Tai užtruko neilgai. Jiems pabaigus kaip tik grįžo padavėjas su užsakymais gėrimais. Jis pastatė keturias stiklines ant stalo, šalia padėjo mažas baltas popierines servetėles ir vėl pasitraukė iš nišos.

Kai jis buvo pakankamai toli, vyrai pakėlė viskio taures, pažvelgė vienas į kitą ir visi tuo pačiu tyliu tonu pakartojo:

– Garbė.

– Hierarchija.

– Disiplina.

– Ištikimybė.

Tada sudaužė stiklinėmis ir gurkštelėjo viskio. Vienas iš jų įkišo ranką į vidinę striukės kišenę ir ištraukė dar vieną popieriaus lapą. Jį išlankstęs, padėjo ant stalo priešais save ir šiek tiek arčiau prisitraukė žvakę.

– Čia mūsų planas, – sududeno jis.

Visi vyrai linktelėjo į priekį. Vienas iš jų nukreipė žvilgsnį į padavėją, bet šis buvo kitame restorano gale.

Vyriškis su lapu prieš skaitydamas atsikrenkštė:

– „Naujosios imperijos gairės.“

– Ar tai pavadinimas?

– Taip, mano pasiūlymas.

– Gerai.

Vyras vėl pažvelgė į popieriaus lapą.

– „Nacionalsocialistinė revoliucija Švedijoje turi būti įvykdyta išauklėjant tautą. Tai...“

– Perauklėjant.

– Perauklėjant?

– *Perauklėjant tautą, ne išauklėjant.*

Vyriškis su užrašais iš vidinės kišenės išsitraukė rašiklį ir pakoregavo sakinį. Ir pradėjo vėl iš pradžių.

– „Nacionalsocialistinė revoliucija Švedijoje turi būti įvykdyta perauklėjant tautą. Tai bus pasiekta, pasitelkiant stiprius ir drausmingus žmones. Mūsų judėjimas turi būti pertvarkytas į valstybę remiančią instituciją. Turime tapti visą šalį kontroliuojančiu organu. Galutinis tikslas – mūsų vadovaujama laisva valstybė.“

Vyras dar kelias minutes skaitė. Tekstas baigėsi žodžiais: „Tik mūsų judėjimas gali išgelbėti Švediją.“

Tada jis pakėlė akis.

– Gerai skamba?

– Taip. Teoriškai. Vienintelis klausimas – kaip ją išpopuliarinti? Kaip mes galime perduoti žinią taip, kad paprasti žmonės suprastų, kodėl tai būtina?

– Tiksliai papasakodami, kas vyksta. Kad mūsų tauta netrukus žlugs. Kad mūsų rasei gresia išnykimas. Kad viskas, ką labiausiai branginame, bus paniekinta.

– Ir sunaikinta.

– Būtent. Kiekvienas turėtų tai suprasti, ar ne?

– Žinoma. Be to, dabar kamuolys Okesono rankose. Tas vyrukas sugriauš visas uždangas, jis slidus kaip ungurys. Jei jam pavyks pramušti kelią, galėsime juo naudotis daugybę metų.

– Ar turėtume pateikti pavyzdžių? Kas tiksliai kelia grėsmę mūsų egzistavimui?

– Nemanau, kad tai būtina. Tai jau visiems aišku. Negrai. Žydai. Čigonai.

– Pabėgėliai.

– Gėjai.

Visi pažvelgė į padavėją. Jis pastebėjo jų žvilgsnius, bet suprato, kad nišoje gėrimų netrūksta. Žvilgsniai bylojo ką kita.

– Tie tipai, kurie sėdi nišoje, – kreipėsi jis į barmeną.

– Taip?

– Nemalonūs.

– Klientai.

Barmenas blizgino išplautas stiklines. Jis buvo tos pačios nuomonės kaip ir padavėjas. Vyrų nišoje žaižaravo kažką, ko jis negalėjo išreikšti žodžiais, kažką nemalonaus, bet jis nė nemanė pritarti kolegai. Savo vertinimą mieliau pasiliko sau. Paprastai taip būdavo geriau.

Juodais kostiumais vilkintys vyrai baro kampe esančioje nišoje praleido dar dvi valandas. Jie nuolat užsisakydavo vienokio ar kitokio

viskio. Tiesą sakant, dėl išgerto alkoholio kiekio jų balsai tikrai turėjo tapti garsesni, bet taip nenutiko. Tai, kas buvo aptariama prie stalo, ten ir liko. Artėjant vidurnakčiui vienas vyras iš kišenės išsitraukė suvyniotą paketą ir pastūmė jį savo kolegai.

– Man?

– Juk vis dėlto šiandien tavo gimtadienis. Tai nuo mūsų visų.

– Labai ačiū.

Vyras pasitaisė akinius ir išvyniojo paketą. Raudona dėžutė. Nuėmė dangtelį ir ištraukė mažą plastikinę kortelę – viešbučio „Continental“ kambario raktą. Šis viešbutis buvo už ketvirčio valandos kelio. Kai vyras pakėlė akis, kiti šypsodamiesi stebėjimo į jį.

– 304 kambarys, trečias aukštas, – pasakė vienas iš kompanijos.

– Galų gale, juk jau pusę metų neturėjai mergos.

Vyras nusišypsojo ir atsistojo. Kiti liko sėdėti. Tik tada, kai vyras su raktu išėjo iš baro, jie vėl pakėlė taures.

– Norite lažintis?

– Po kiek laiko jis grįš?

– Aha.

– Po pusvalandžio.

– Vėliausiai.

Vyrai garsiai nusižvengė – pirmą kartą taip garsiai, kad išgirdo net barmenas. Jis žvilgtelėjo į nišą ir pamatė, kad vienas iš vyrų laiko tuščią stiklinę. Barmenas pabarbeno pirštu į barą, kad atkreiptų padavėjo dėmesį. Jie žinojo, ką tai reiškia: dar vieną to paties.

Dovaną gavęs vyras jau kurį laiką sėdėjo nuogas prie lango trečia-me aukšte. Ant jo veido blykčiojo iš lauko sklindančios šviesos, tarpais žalios, tarpais raudonos. Jo žvilgsnis sekė nedidelį šviesiai rudą tarakoną, bėgantį palei grindjuostę. Jis nusiėmė akinius ir pasidėjo ant kelių.

Viena akinių kojėlė nulūžusi. Kilimo kutai buvo įsipainioję tarp jo kojų pirštų. Galiausiai jis atsistojo.

Nišoje sėdintys vyrai jau buvo beveik baigę dar vieną viskio raundą, kai vienas iš jų staiga nusišypsojo.

– Štai ir jis.

Jie pažvelgė į duris. Kiek toliau pamatė ateinantį vyrą, kuris buvo išsiųstas iš baro prieš keturiasdešimt penkias minutes; taigi, vis dėlto grįžo ne po pusvalandžio, nors skirtumas ne toks jau didelis. Vyriškis prisijungė prie kompanijos ir atsisėdo į savo senąją vietą. Jo plaukai buvo šlapi nuo lietaus. Kakta blizgėjo, o akiniai šiek tiek kreivai uždėti.

– Kas atsitiko tavo akiniams? – paklausė vienas iš vyrų.

– Nulūžė kojėlė. Taigi, o dabar jūs gausite dovaną nuo manęs.

Ir ant stalo šalia žvakės padėjo gautąją raudoną dėžutę. Vienas iš vyrų ją atidarė ir kelias sekundes spoksojo į vidų.

– Šūdas, kaip šlykštu.

Jis pastūmė dėžutę tolyn nuo savęs.

– Velnias, ką tu padarei?

Vyras su sulaužytais akiniais pasilenkė ir užpūtė žvakę.

Ji visada važiuodavo dviračiu tuo pačiu keliu: nuo Nyhamnslogo pakraščio iki Ostra Kulabergo draustinio ir tada toliau Bjorkkriodo kaimo keliu. Sustoję gatvės gale. Sunkiomis dienomis ji padarydavo trumpą pertraukėlę, išgerdavo gurkšnį vandens ir grįždavo atgal. Geromis dienomis ji dar apibėgdavo ratą miške.

Tą rytą Olivija Rioning taip ir planavo padaryti.

Neskubėdama važiavo pagrindiniu keliu. Buvo šiek tiek po septynių, jos pamaina prasidės tik dešimtą. Ji pažvelgė į pilką dangų. Ore tvyrojo lietaus debesys, bet šiuo metų laiku taip būdavo visada, todėl nebuvo priežasties keisti planų. Ji dirstelėjo į griovyje tyvuliuojantį vandenį ir leido mintims skrajoti. Tai bene didžiausias ankstyvųjų kelių dviračiu privalumas: smegenų stimuliacija. Deguonies ir judesio derinys suteikė energijos toms idėjoms, kurios priešingu atveju net neiškiltų į paviršių, ir suteikė erdvės mintims, susijusioms ne tik su darbu. Tuomet jai į galvą atėjo Ovė Gardmanas. Tai jis buvo priežastis, dėl kurios ji atsidūrė čia, Hioganese, kur dirbo policininke. Bandė kreiptis į Striomstadą, kad būtų arčiau Ovės, kuris gyveno Nordkosteryje, bet darbo ten negavo. Hioganesas buvo vienintelė alternatyva. „Na, bent jau dabar būsimė toje pačioje Švedijos pusėje“, – postringavo Ovė. Ji pasirašė šešių mėnesių sutartį. Ką tik įveikė pirmuosius du mėnesius, o dabar Ovei buvo pasiūlytos mokslininko pareigos Kosta Rikoje, kurių jis negalėjo atsisakyti.

Dabar ji dar keturis mėnesius turės tūnoti čia, Hioganese.

Tai ne visai jos gyvenimo svajonė, greičiau priešingai. Be naujų kolegų – paviršutiniškų ir varginančių žmogystų – ji iki šiol nesusipažino nė su vienu žmogumi iš šių apylinkių. Teritorijoje dirbo beveik tik vyrai, todėl ir bendravimo manieros bei žargonas buvo atitinkami.

Sunkiai suvokiami.

Ypač jai.

Olivija nebuvo pratusi tramdyti savęs ir susilaikyti. Pirmosiomis dienomis ji daugiau energijos skyrė išankstiniais nusistatymams prieš migrantus griauti, o ne policijos veiklai. Tai neišvengiamai privedė prie izoliacijos. Nebuvo taip, kad ją darbe atstūmė ar ignoravo. Tačiau kai po pamainos kolegos eidavo išgerti alaus, jos net nepakviesdavo. Bet Olivijai tai tiko. Ji puikiai įsivaizdavo, kad alkoholis galėjo dar labiau sustiprinti pasipiktinimą tais, kurie „nėra tokie kaip mes“. Beje, tai įprastas apibūdinimas, jei nenorima tiesiai šviesiai pasakyti, ką galvoji ir turi omenyje.

Iš Kokenhuso alėjos ji pasuko į įprastą Björkriodo gatvę. Čia namai nebebuvo taip arti vienas kito. Keliose didesnėse sodybose nematyti nė gyvos dvasios. Pasiekusi tako galą, nulipo nuo dviračio ir atrėmė jį į storą pušį. Dabar kaip tik reikėjo spartaus pasivaikščiojimo. Išsiėmė žalią plaukų gumelę, papurtė ilgus juodus plaukus, užmovė gumelę ant dviračio vairo ir įžengė į mišką.

Ji buvo čia jau daugybę sykių ir žinojo nemažai skirtingų kelių. Dauguma jų jau buvoėjusi bent kartą. Dabar nusprendė pasukti į dešinę, tarp pušų. Jai patiko eiti šiuo keliu. Jis vedė per įvairias vietas – tankų mišką, suskaidytą uolėtų kalnagūbrių, gražių slaitų ir lygaus reljefo derinį. Kartkartėmis čia išdygdavo ir kitų vaikščiotojų.

Bet ne šiandien.

Gal tai dėl oro, pamanė ji. Juk buvo prognozuojamas lietus. O gal dėl paros laiko? Jos kvėpavimas buvo taisyklingas, kelią įveikė visai

lengvai, o gerai žinomą kryžkelę pasiekė greičiau nei įprastai. Čia ji akimirkai sustojo. Tiesiai priešais atsivėrė status uolėtas šlaitas, o dešinėje – pakrantė. Galbūt reikėtų apžiūrėti tuos garsius meno kūrinius? Tas skulptūras, „Nimis“, prie Halės?

Taigi ji nusprendė pasukti link pakrantės.

Kelias kiek prailgo, nes vis tekdavo aplenkti pelkėtas vietas bei kartais prasibrauti pro beveik neprisiskverbiamus žemus dygliuotus krūmus. Kai pagaliau išvydo priešais save jūrą, jai užgniauzė kvapą. Ji nežinojo, kur tiksliai yra skulptūros, todėl tiesiog ėjo palei skardį ir tikėjosi netrukus jas aptikti. Jos tikriausiai buvo šiek tiek toliau į vakarus. Ir iš tiesų, po kurio laiko išvydo keistų medinių bokštų viršūnes. Tikriausiai surado.

Ji nuėjo iki skardžio krašto ir aptiko kelią, vedantį žemyn prie vandens, – beveik visiškai stačiu kampu apačion besidriekiantį takelį. Ar žmonės tikrai čia leidžiasi? Ar tai nėra per pavojinga? Bet, matyt, tai vienintelis būdas pasiekti skulptūrų parką.

Viena ranka atsirėmė į žemę, pritūpė ir nuslydo taku žemyn. Po kelių minučių pasiekė ilgus, pusiau sukonstruotus laiptus iš lentų ir šakų. Akivaizdu, kad tai įėjimas. Ji jau kelis kartus buvo skaičiusi apie „Nimis“. Dailininkas Larsas Vilksas čia įkūrė savo karalystę ir pavadino ją Ladonija. Vilksas dabar buvo geriau žinomas dėl to, kad nupiešė šunį su pranašo Mahometo galva ir privertė Švedijos saugumo tarnybą dieną naktį budėti priekaboje jo nuosavybėje.

Čia, Kulabigdene.

Olivija nusileido tais mediniais laiptais ir atsidūrė paplūdimyje. Ten išvydo visiškai vaiduoklišką peizažą. Trisdešimt penkerius metus menininkas pakrantėje rinko į sausumą išmestą medieną, šakas bei šakeles ir iš jų statė milžiniškus bokštus su koridoriais ir kambariais. Vienas iš jų buvo net dvidešimt penkių metrų aukščio. Ant kito kabojo vėjo

suplėšytas juodas audeklas. Visas kompleksas buvo daugiau nei šimto metrų ilgio. Viskas pilka ir gremėzdiška – tikriausiai tai pats griozdiškiausias vaizdas, kokį Olivija buvo mačiusi per savo dvidešimt šešerius gyvenimo metus.

Ji atsargiai užlipo į vieną bokštą. Vėjas švilpė tarp kiaurų, tamsių, klibančių konstrukcijų, jos plaukai plaikstėsi aplink veidą. Olivija pažvelgė į nugludintas pakrantės uolas, pamatė, kaip jūros vanduo kaskadomis pasiekia žemę. Ir staiga tiesiog užsimanė kuo greičiau iš čia pabėgti. Šioje vietoje tvyrojo stingdanti ir negyva energija. Ji nubėgo link aukščiausio bokšto. Ar nėra kito būdo vėl užkilti į viršų, kaip tik tais ilgaus mediniais laiptais?

Kai jau ketino vėl kabarotis į bokštą, jai pasirodė, kad tolumoje pastebėjo kažką sujudėjus. Ji sustojo.

– Sveiki?

Vietoj atsakymo išgirdo tik vėjo ūžesį ir duslų sausų medžio nuolaužų barškėjimą. Akimirką ji stovėjo sustingusi. Ten tolumoje niekas nebejudėjo, nors ji užuodė cigarečių dūmų kvapą. Olivija atsisuko ir tiesiai priešais save išvydo įėjimą į laiptinę. Jis buvo gana siauras. Vos po kelių žingsnių ji užsikabino už išsikišusių medžio šakų ir net keliose vietose išsiplėšė megztinio siūles. Tada jos koja skausmingai susmigo į supuvusią lentą. Paskutinę uždengtų laiptų dalį ji įveikė tik įsikibusi abiem rankomis. Na, bet blogiausia jau įveikta. Dabar jos laukė tik staugus pakilimas. Ji kilo aukštyrą ir, pasiekusi paskutinę stataus šlaito dalį, kluptelėjo ir kryptelėjo čiurną. Skaudėjo visą pėdą. Po velnių, ką aš čia veikiu? Ji apsidairė po vaiduklišką kraštovaizdį. Tik juodas suplėšytas audinio gabalas ant vieno iš bokštų viršaus plevėsavo ten apačioje.

Olivija atsistojo ir ėmė žingsniuoti. Tai nebuvo labai lengva. Skausmingai šlubčiodama tarp medžių, jau po kelių minučių ji turėjo padaryti pertrauką. Atsirėmė į kreivą medį storomis juodomis šakomis ir giliai

įkvėpė. Tarsi instinktyviai pajutusi, kad yra ne viena, kad kažkas čia dar pasislėpęs tarp medžių, ji staiga apsidairė. Tačiau matė tik medžius, dar daugiau medžių ir keletą tamsių riedulių tolumoje. Šlubuodama vėl pajudėjo. Neįsivaizdavo, kur yra takas, vedantis atgal į kaimą. Ji iš jo išklydo, kai pasuko link pakrantės, ir dabar jau buvo tikrai gerokai nuo jo nutolusi. Tačiau žinojo, kuria kryptimi reikia eiti, taip pat žinojo, kad visa vietovė nusėta takelių. Anksčiau ar vėliau ji suras vieną iš jų.

Prireikė beveik dvidešimtys minučių, kol ji išniro tarp kelių medžių ir pastebėjo vieną iš šių takų. Žemė sutrypta ir lygi, todėl buvo lengviau eiti ir galėjo klibinkščiuoti šiek tiek greičiau. Ji nenuleido žvilgsnio nuo medžių, žiūrėjo į besilankstančias šakas ir vėlyje siūbuojančius želdinius – ir staiga pamatė dviratį. Jis vis dar stovėjo prie storos pušies, būtent ten, kur paliko. Nušlubčiojo paskutinius žingsnius link medžio ir nusistūmė dviratį atgal į gatvę. Kai jau ruošėsi važiuoti, ant žemės pastebėjo popieriaus lapą. Pasilenkė. Tai buvo iš miesto žemėlapių išplėšta skiautė. Įsidėjo radinį į striukės kišenę, sėdo ant dviračio ir nuvažiavo neatsigręždama. Tik priartėjusi prie Miolės pastebėjo, kad dingo jos žalia plaukų gumelė.

Jei tik būtų pamačiusi šešėlį arba išgirdusi, kaip už tankios gyvatvorės lūžta šakos. Tačiau nepamatė ir neišgirdo. Ji buvo pernelyg užsiėmusi žaidimu. Su mylima anūke Emelija. Nedidelėje smėlio dėžėje vidury vejų.

Tai buvo jų pačių sukurtas žaidimas. „Krokodilai.“

Emelija gulėjo smėlyje ant pilvo ir šiek tiek nerangiai šliaužė į priekį, o Judita linksmai juokėsi. Kiekvieną kartą, kai ji galėdavo viena pabūti kartu su Emelija ir vėl bent trumpam tapti vaiku, būdavo tikra šventė. Deja, tai pasitaikydavo ne taip jau dažnai, nors gyveno visai netoliese. Emelijai jau treji metai ir dieną ji eidavo į darželį, vakarais leisdavo laiką su mama ir tėčiu, o savaitgaliais jie beveik visada keliaudavo į išvykas su kitomis šeimomis ir jų vaikais. Tačiau retkarčiais pasitaikydavo, kad Juditos prireikdavo kaip auklės. Taip buvo ir šiandien – Emelijos mama buvo išvykusi iš miesto, o jos tėtis manė, kad Emelija atrodo šiek tiek nesveikuojanti ir jai geriau neiti į darželį. Judita mielai sutiko. Ji turėjo nedidelę kavinukę, bet kelioms valandoms tuo galėjo pasirūpinti ir kiti. Štai kodėl ji dabar sėdėjo čia, gražaus mažo medinio namo sode Arilde. Lietingas rytas užleido vietą giedrai žydrai dienai, o saulė gal ir nešvietė taip karštai kaip vasarą, bet šiek tiek šildė.

– Krokodilas! Senele, tu irgi turėtum būti krokodilu!

Emelija trūktelėjo Juditą prie savęs ir tikėjosi, kad šešiasdešimt dvejų metų senolė taip pat atsiguls ant pilvo ir šliaužios smėliu. Tačiau Juditai to būtų buvę jau šiek tiek per daug. Ji pasikėlė šviesiai mėlyną sijoną ir atsiklaupė ant kelių.

– Aš esu hipopotamas, – paaiškino ji.

Skaitykite likusius
444 iš **464** puslapių,
įsigiję šią knygą

www.obuolys.lt

KITI KNYGŲ FORMATAI:

klausykla.lt

**Audio
knyga**

**Elektroninė
knyga**

Olivija Rioning vos spėjo grįžti į policiją, kai mažą Arildo miestelį sukrečia siaubingas įvykis – nužudytas vaikas... Po kelių dienų – dar vienas nusikaltimas. Šįkart – Vermdėje, netoli Stokholmo. Septynmečio Aramo sprandas nusuktas lygiai taip pat kaip ir trimetės Emelijos iš Arildo. Įvairūs gandai, spėlionės ir baimės banga nusirita per visą šalį – ar įvykiai galėjo būti susiję?

Į bylą įsitraukia Nacionalinio tyrimų biuro darbuotoja Metė Olseter. Netrukus paaiškėja, kad abiejų vaikų tėvai gavo grasinamus laiškus. Kas toji paslaptinga grupuotė ir kodėl ji siunčia grąsinius, regis, atsitiktiniams žmonėms?

Tuo tarpu Tomo Stiltono draugas perduoda jam antikvariate rastą knygą su daugybe senų laikraščių iškarpų. Visos jos – apie neišaiškintą aukštos klasės prostitutės, kuri buvo nėsčia, nužudymą 2006-aisiais metais. Šios istorijos, dar žinomos kaip „Džilės byla“, Stiltonas negali pamiršti dėl asmeninių priežasčių... Kai Mariana Boglund iš Švedijos nacionalinės kriminalistikos laboratorijos aptinka keistą rezultatų sutapimą, ji ima ieškoti Metės Olseter. Sukrečiantis tyrimas pasisuka pačiu netikėčiausiu keliu...

Cilla ir Rolfas Börjlindai – žinomiausi Švedijos kino ir televizijos scenaristai. „Juodoji aušra“ – trečioji jų serijos apie jauną policininkę Oliviją Rioning ir buvusį detektyvą Tomą Stiltoną knyga. Kinematografiškas ir įtemptas šio detektyvo siužetas patvirtina ilgametę autorių patirtį kuřiant milžiniško populiarumo sulaukusius detektyvinių serialų scenarijus. Pradedant sudėtingais žmonių tarpusavio santykiais, metodiškai keliama intriga, įvairių socialinių sluoksnių išmanymu, baigiant neapleidžiančia nuojauta, kad netrukus sužinosi ką nors netikėta, šis detektyvas turi viską, ko reikia, kad prikaustytų dėmesį ilgoms valandoms.

TAIP PAT SKAITYKITE >

„Juodoji aušra“ – trečioji knyga iš pripažintos Cillos ir Rolfo Börjlindų kriminalinės serijos apie Oliviją Rioning ir Tomą Stiltoną.

SKANDINAVIŠKO DETEKTYVO ELITAS

Jeigu jums patinka skandinaviški detektyvai ir jūs domitės Stiego Larsono ir Larso Keplerio kūryba, privalote perskaityti ir „Juodąją aušrą“!

www.obuolys.lt

Knygos pigiau, išsamišiau ir išsamesnė nei kitose.

